

STATUTÁRNÍ MĚSTO DĚČÍN

PRIMÁTOR STATUTÁRNÍHO
MĚSTA DĚČÍN

František Pelant

V Děčíně dne 20.03.2013
č.j. TAJ/17407/2013/JŠ

Vážená paní zástupkyně veřejného ochránce práv,

dopisem ze dne 22. února 2013, sp. zn.: 5362/2011/VOP/KČ, jste mně zaslala Závěrečné stanovisko k postupu našeho úřadu a Krajského úřadu Ústeckého kraje ve věci neposkytnutí informací o výši platu a odměn vedoucích zaměstnanců úřadu. Vaše šetření bylo vedeno na základě podnětu pana [REDAKCE].

Závěrečné stanovisko jsem předal k prostudování tajemníkovi magistrátu města a ve shodě s ním Vám sděluji, že magistrátní úřad nepřijme žádná opatření k nápravě.

Důvodem nepřijmout žádná opatření k nápravě je jednak skutečnost, že nadále přetrvává náš nesouhlas s Vámi požadovaným poskytnutím informací o platech a odměnách vedoucího odboru správních činností a obecního živnostenského úřadu a ředitele Městské policie Děčín, které se zakládá a vychází z rozsudku Nejvyššího správního soudu České republiky ve věci „Maděra vs. Zlínský magistrát“, neboť s tímto rozsudkem se ne zcela ztotožňuji a tento rozsudek nebyl vydán ve věci žádosti o poskytnutí informace žadatelem panem [REDAKCE] a tudíž ve Vámi šetřené věci pod sp.zn. 5362/2011/VOP/KČ. Zde si dovoluji podotknout, že v této záležitosti zastává shodné stanovisko i Úřad pro ochranu osobních údajů ve svém rozhodnutí k této problematice ze dne 8. 3. 2013, čj. UOOU-02103/13-2, byť toto rozhodnutí dosud není pravomocné.

Připomenout lze rovněž aktuální usnesení NSS čj. 8 As 55/2012 – 23 ze dne 28. února 2013 ve věci poskytování informací o výši odměn ředitele ZŠ a MŠ Lhota u Vsetína, kde jsou uvedeny „dva rozdílné závěry“ senátů NSS k posuzování střetu práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů (přístupovat – nepřístupovat k testu proporcionality) a teprve rozšířený senát NSS bude muset rozhodnout, zda v dané kauze aplikovat test proporcionality. Je tak relativizována absolutnost práva na informace ve vztahu k nakládání s veřejnými prostředky dle rozsudku NSS ve věci „Maděra vs. Zlínský magistrát“.

V samotném Závěrečném stanovisku ze dne 22. 2. 2013 uvádíte, že by pro Vás bylo ještě akceptovatelné, pokud by k odmítnutí poskytnutí informací došlo po provedení testu veřejného zájmu. Já jsem však přesvědčen o tom, že takový test zde ve své podstatě proveden byl. Ze žádosti žadatele [REDAKCE] ze dne 17. 7. 2011 vyplývá, že motivem jeho žádosti o poskytnutí informací je zvědavost. Test proporcionality směřující k ověření možnosti poskytnout žadatelem požadované informace v prvním kroku spočívá v tzv. testu vhodnosti. Zde si dovoluji citovat z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19.9.2012 č.j. 45 A 10/2012-35:

„(Soud) Konstatoval, že cílem realizace práva na informace je umožnit účast občanů na veřejném životě; není jím tedy uspokojení jejich zvědavosti.“

S ohledem na shora uvedené mám tedy za to, že nikoli formálně, ale materiálně v případě pana [REDAKCE] test proporcionality proveden byl, nicméně již v prvním kroku proběhl tento pro žadatele neúspěšně, a proto bylo nutné jeho žádost odmítnout z důvodu zjevné kolize dvou ústavně chráněných práv, kdy z provedeného testu proporcionality vyplynulo, že právo na ochranu soukromí osob, o nichž je požadována určitá informace, musí v tomto konkrétním případě dostat přednost před právem na přístup k informacím.

Jsem proto přesvědčen o tom, že statutární město Děčín se v případě svých zaměstnanců v kauze pana [REDAKCE] s otázkou posouzení střetu práva na informace a práva na ochranu osobních údajů řádně vyrovnalo, jak již bylo uvedeno ve stanovisku ze dne 11. 4. 2012, č.j. TAJ/24131/2012/JŠ. Současně věřím, že se problematika odměňování dostane co nejdříve k Ústavnímu soudu, neboť se stále nemůžu ztotožnit s názorem, že v demokratické společnosti **právo na ukojení zvědavosti žadatele** má mít přednost před trvalým a hlubokým zásahem do práva na ochranu soukromí potencionálně statisíců zaměstnanců veřejného sektoru, to vše v situaci, kdy pro účely kontroly nakládání s veřejnými prostředky existují vhodnější a přiměřenější prostředky.

Dále pak odůvodňuji nepřijetí opatření k nápravě také skutečností, že dle našeho názoru celá problematika řešená veřejným ochráncem práv ve vztahu ke statutárnímu městu Děčín, nespadá do jeho působnosti. Podle ust. § 1 odst. 1 zákona o veřejném ochránci práv ochránce působí k ochraně osob **před jednáním úřadů**. Podle ust. § 1 odst. 2 zákona o veřejném ochránci práv se působnost veřejného ochránce práv vztahuje na orgány územních samosprávných celků **při výkonu státní správy**. Podle ust. § 7 obecního zřízení obec spravuje své záležitosti samostatně (samostatná působnost) a státní správu vykonává jako svou přenesenou působnost. Podle ust. § 8 obecního zřízení platí, že vždy se jedná o samostatnou působnost, pokud zvláštní zákon nestanoví, že se jedná o působnost přenesenou.

Ze shora uvedeného dovozují, že působnost veřejného ochránce práv sahá v případě územně samosprávných celků toliko k jednáním orgánů územně samosprávných celků, která svou povahou jsou výkonem přenesené působnosti, a tedy výkonem státní správy. V případě vedeném veřejným ochráncem práv pod sp. zn. 5362/2011/VOP/KČ se však odmítnuté informace týkaly nikoli výkonu přenesené působnosti obce a tudíž státní správy, ale týkaly se platu a odměn, které od města Děčín dostávají jeho zaměstnanci. Poskytování platu a odměn zaměstnancům je výkonem samostatné působnosti obce, neboť žádný zákon nestanoví, že by se jednalo o výkon státní správy neboli přenesenou působnost. Poskytování informací o výši těchto platů a odměn tedy nemůže být výkonem přenesené působnosti. Povinným subjektem ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, je podle § 2 tohoto zákona územní samosprávný celek – a opět tento zákon výslovně neuvádí, že se jedná o výkon přenesené působnosti – v takovém případě pak platí, že dle ust. § 8 obecního zřízení se jedná o výkon působnosti samostatné. Samostatná působnost vykonávaná obcemi však nespadá do působnosti poskytování ochrany veřejným ochráncem práv, jak je již shora uvedeno.

Na základě shora uvedeného tak odůvodňuji skutečnost, že nepřijmu žádná opatření k nápravě.

Závěrem si Vás, vážená paní zástupkyně veřejného ochránce práv, dovoluji upozornit na některé nepřesnosti, které se vyskytují ve Vašem Závěrečném stanovisku.

V názvu Vašeho Závěrečného stanoviska je nepřesně uvedeno, že jde o věc „neposkytnutí informací o výši platu a odměn vedoucích zaměstnanců úřadu“, přestože jste ve skutečnosti prošetřovala a předmětná zpráva pojednává také o neposkytnutí informací o výši platu a odměn mj. ředitele městské policie, který však nemá nic společného s úřadem (magistrátem).

V prvním odstavci písm. **A** Vašeho Závěrečného stanoviska pak bohužel opět zmiňujete jen úředníky města, přestože v daném případě ve skutečnosti nešlo jen o ně. Ředitel městské policie a strážníci městské policie nejsou úředníci města, a to v souladu se zákonem č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, a zákonem č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Dále považuji za nutné poukázat i na Vaše nesprávné označení mé funkce, kterou zastávám, a to v první větě prvního odstavce písm. **B** Vašeho Závěrečného stanoviska, když zde uvádíte „Primátor Magistrátu města Děčín“.

Připomínku mám také ke skutečnosti, že v Závěrečném stanovisku celkem v šesti případech (!) nazýváte Úřad pro ochranu osobních údajů nesprávným názvem Úřad na ochranu osobních údajů. Vámi použitý název je v rozporu se zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, kterým byl tento úřad zřízen.

Věřím, že výše uvedené připomínky k nepřesnostem ve Vašem Závěrečném stanovisku přijmete s pochopením.

S pozdravem

Vážená paní
RNDr. Jitka Seitlová
zástupkyně veřejného ochránce práv
Údolní 39
602 00 Brno